

РЕШЕНИЕ

№ 15404

гр. София, 22.04.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 1 състав, в
публично заседание на 24.03.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Добромир Андреев

при участието на секретаря Галя Илиева, като разгледа дело номер **230** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – 178 АПК, вр. чл. 211 от ЗМВР.

Образувано е по жалба на П. Й. М., ЕГН: [ЕГН], с адрес: [населено място],[жк], [жилищен адрес] чрез адвокат М. К. срещу Заповед № 8121К – 13079/16.12.2025 г. на Министъра на вътрешните работи за временно отстраняване от длъжност на държавен служител за срок 2 месеца, срещу когото е образувано дисциплинарно производство по чл. 207, ал. 1, т. 1 от ЗМВР.

С жалбата се иска отмяна на заповедта в оспорената част като незаконосъобразна, издадена в несъответствие с целта на закона и при неизяснена фактическа обстановка. Излагат се доводи, че в случая е безспорно, че е спрямо комисар П. М. е образувано наказателно производство, но липсват доказателства и мотиви, че служебното му положение би затруднило разкриването на обективната истина. Твърди се, че в заповедта не са изложени подробни и ясни съображения кои фактически обстоятелства дават основание на административния орган да приеме, че служебното положение на М. би затруднило разкриването на обективната истина в конкретния случай, като не става ясно каква е конкретната връзка между служебното му положение и опасността от затрудняване разкриването на обективната истина по образуваното против него дисциплинарно производство. Такава връзка следва да бъде обоснована, за да се приеме, че фактическият състав на приложимата правна норма е осъществен, което в случая не е сторено от издателя на заповедта. Моли съда да отмени Заповед № 8121К-13079/16.12.2025 г. на Министъра на вътрешните работи, с която на основание чл.207, ал.1, т.1 и ал.2, чл.214, ал.1, т.1 и чл.215, ал.1 ЗМВР П. Й. М. е отстранен временно от длъжност за срок от два месеца, считано от

датата на връчване на заповедта, тъй като същата е издадена при допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, противоречие с материалния закон и при явно несъответствие с целта на закона.

В съдебно заседание жалбоподателят редовно призован, представлява се от адв. К., който поддържа жалбата. Представя писмени бележки.

Ответникът – Министърът на вътрешните работи, чрез процесуалния си представител юрк. М., моли жалбата да бъде отхвърлена като неоснователна. Прави възражение за прекомерност на претендираното адвокатско възнаграждение.

Административен съд София-град, след преценка на събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност и във връзка с наведените в жалбата доводи, установи следното от фактическа страна:

С писмо рег. № 7855р-14998/15.12.2025 г. по описа на дирекция „Вътрешна сигурност“ (ДВС) – МВР СДВР е уведомена, че след проведени оперативно-издирвателни мероприятия на 12.12.2025 г., около 06:00 ч., в изпълнение на план, утвърден от министъра на вътрешните работи, са извършени процесуално-следствени действия и са задържани четирима служители на 05 РУ при СДВР: комисар П. Й. М. - началник на 05 РУ при СДВР; инспектор Ю. С. Б. - разузнавач IV степен в 02 група „Престъпления против собствеността“ на сектор „Противодействие на криминалната престъпност“ към 05 РУ при СДВР; инспектор М. Д. Б., разузнавач IV степен в 02 група „Престъпления против собствеността“ на сектор „Противодействие на криминалната престъпност“ към 05 РУ при СДВР и инспектор С. В. З. - разузнавач V степен в 02 група на сектор „Противодействие на криминалната престъпност“ към 05 РУ при СДВР.

Посочено е, че полицейските служители са задържани за извършени престъпления по чл. 321, ал. 3. вр. чл. 354а, ал. 1, вр. чл. 330, ал. 2 и ал. 3 от НК. Предявени са постановления за привличане на обвиняеми на П. М., Ю. Б. и М. Б.. Наложени са мерки за неотклонение на П. М. и Ю. Б. „задържане под стража до 72 часа“, а на М. Б. „парична гаранция“ в размер на 5 000 лв.

Материалите са докладвани на Окръжна прокуратура (ОП) - Л. и е образувано следствено дело № 12/2025 г. по описа на ОСЛО - ОП - Л., пр.пр. № 1483/2025 г. по описа на ОП - Л., за престъпление по чл. 321, ал. 3, вр. чл. 354а, ал. 1, вр. чл. 330, ал. 2 и ал. 3 от НК.

Случаят е станал достояние на полицейските органи, органите на съдебната власт и на неограничен кръг от граждани, чрез множество публикации в различните медии за масово осведомяване: репортажи в обедните и вечерните новини на БТВ и NOVA телевизия и публикации в интернет пространството, което е довело до уронване престижа на СДВР и институцията МВР.

Направен е извод, че в случая Комисар М. не спазил правилата на Етичния кодекс за поведение на държавните служители в МВР, утвърден с МЗ № 8121з-348/25.07.2014 г. (обн. ДВ. бр. 67 от 12.08.2014 г., изм. ДВ бр. 47 от 21.06.2016 г., изм. ДВ бр. 5 от 17.01.2017 г., доп. ДВ бр. 64 от 03.08.2018 г., изм. и доп. ДВ бр. 79 от 17.09.2024 г.). Посочено е, че са нарушение следните точки: т. 15 „Държавният служител съобразява законността на действията, които възнамерява да предприеме“; т. 19 „Държавният служител пази доброто име на институцията, която представлява“; т. 20 „Държавният служител насърча хората да спазват закона, като дава личен пример с поведението си“; т. 41 б „Държавният служител е обективен и независим, като не допуска да бъде повлиян както от свои лични интереси, така и от интересите на трети лица“; т. 45 „Държавният служител не допуска да бъде поставен във финансова или друга зависимост от отделни лица и организации, които могат да повлияят на изпълнението на служебните му задължения или да нарушат професионалния му подход по определени въпроси“.

Деянието е квалифицирано като нарушение на служебната дисциплина по смисъла на чл.

194, ал. 2, т. 4 от ЗМВР, неспазване на правилата на Етичния кодекс за поведение на държавните служители в МВР“, съставомерно по чл. 203, ал. 1, т. 13 от ЗМВР „деяния, несъвместими с етичните правила за поведение на държавните служители в МВР, уронващи престижа на службата“, с предвидено дисциплинарно наказание „уволнение“.

При така установените обстоятелства, ответникът е формирал извод, че е налице основание за образуване на дисциплинарно производство по смисъла на чл. 207, ал. 1, т. 1 и ал. 2 и чл. 214, ал. 1, т. 1 и чл. 215, ал. 1 от ЗМВР, чл. 40, ал. 2, във вр. с ал. 1 и чл. 44, ал. 1 от Инструкция № 8121з-877/2021 г. за дисциплината и дисциплинарната практика в МВР.

С т. 2 от диспозитива на Заповед № 5№ 8121К – 13079/16.12.2025 г. на Министъра на вътрешните работи, жалбоподателят е отстранен временно от длъжност за срок от 2 (два) месеца и е разпоредено да му бъдат иззети служебна карта, личния знак и служебното оръжие.

Органът е направил преценка, че жалбоподателят в качеството си на полицейски орган по смисъла на чл. 57, ал. 1 от ЗМВР, разполага с полицейски правомощия, възползвайки се от които може да оказва натиск върху свидетелите, както и да унищожи или да укрие служебна информация - документи и актове, свързани с предмета на доказване в дисциплинарното производство. Посочено е, че длъжността на комисар М. позволява да ползва информационните фондове на МВР (лично или като разпорежда на свои подчинени служители), да се сдобива с лични данни и адреси на служители и граждани, имащи отношение по случая. Изложени са мотиви, че служителят има достъп до служебни помещения и документи, което му дава възможност да черпи и използва служебна информация и с оглед полицейските си правомощия и ръководни функции да оказва влияние върху свидетели и служители и така да въздейства върху хода на дисциплинарното производство. Взето е под внимание, че спецификата на длъжността осигурява възможности за използване на работните взаимоотношения с други ръководители на групи, сектори, отдели и началници на РУ в СДВР и съответно чрез тях (позовавайки се на служебна необходимост) да подучи съдействие за манипулиране и укриване на доказателства. Прието е също, че служителят има възможност да търси съдействие от негови колеги или подчинени служители, като под предлог за служебни нужди да иска от тях действия, насочени към възпрепятстване на дисциплинарното производство. С оглед на посоченото е направено заключение, че е налице реална възможност служителят да затрудни дисциплинарното разследване и да попречи на разкриването на обективната истина.

При така установената фактическа обстановка от правна страна, съдът намира следното:

Жалбата е депозирана в срок и съобразно изискванията на АПК, от лице с активна процесуална легитимация, срещу обжалваем акт, пред компетентния съд, поради което същата е допустима и следва да бъде разгледана по същество.

Съгласно чл. 168, ал. 1 от АПК, съдът следва да провери законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл.146 от АПК.

Съгласно чл. 214, ал. 1, т. 1 ЗМВР, държавен служител в МВР може да бъде временно отстранен от длъжност с писмена заповед, когато срещу него е образувано дисциплинарно производство по чл. 207 ЗМВР и служебното му положение би затруднило разкриването на обективната истина. В този случай отстраняването се извършва от органа, образувал дисциплинарното производство. Налице са елементите от фактическия състав на разпоредбата на чл. 214, ал. 1, т. 1 ЗМВР.

Правопораждащият фактически състав на чл. 214, ал. 1, т. 1 от ЗМВР включва: служебно положение, дисциплинарно производство, опасност за доказването в това производство, връзка между служебното положение и опасността.

В разглеждания случай е безспорно установена първата предпоставка – на основание чл.

207, ал. 1, т. 1 от ЗМВР е образувано дисциплинарно производство за извършено тежко нарушение от държавния служител на служебната дисциплина, за което се предвижда налагането на временно отстраняване от заеманата от него длъжност, както изрично е посочено в процесната заповед. Към датата на издаването на процесната заповед жалбоподателят е заемал длъжността началник на 05 РУ при СДВР.

Настоящият състав счита, че е налице е и втората предпоставка - служебното му положение би затруднило разкриването на обективната истина. В тази насока административният орган е изложил конкретни мотиви, като не се споделя от съда становището на жалбоподателя, че липсват такива. Ответникът е съобразил обстоятелството, че в качеството му на полицейски орган - началник на 05 РУ при СДВР М. би могъл да окаже натиск върху свидетелите, както и да унищожи или да укрие служебна информация - документи и актове, може да ползва информационните фондове на МВР, да се сдобива с лични данни и адреси на служители и граждани, имащи отношение по случая, както и че има достъп до служебни помещения и документи, което му дава възможност да черпи и използва служебна информация и с оглед полицейските си правомощия и ръководни функции да оказва влияние върху свидетели и служители и така да въздейства върху хода на дисциплинарното производство. Отчетен е фактът, че спецификата на длъжността на М. осигурява възможности за използване на работните взаимоотношения с други ръководители на групи, сектори, отдели и началници на РУ в СДВР и съответно чрез тях (позовавайки се на служебна необходимост) да подучи съдействие за манипулиране и укриване на доказателства. Освен това служителят има възможност да търси съдействие от негови колеги или подчинени служители, като под предлог за служебни нужди да иска от тях действия, насочени към възпрепятстване на дисциплинарното производство.

Следва да се посочи, че за да е налице втората предпоставка на приложимата материалноправна норма е достатъчно обективно наличие на вероятност, поради заеманото служебно положение, служителят да може да окаже влияние върху разкриването на обективната истина в дисциплинарното производство. Служебното положение на М. като полицейски орган му позволява да се сдобие със служебна информация във връзка с воденото разследване, да получи достъп до лични данни на лица, имащи отношение по случая и да окаже въздействие. Това би създало пречки за разкриване на обективната истина в хода на дисциплинарното производство.

Наложена мярка гарантира обективно провеждане на дисциплинарното производство. Нейната основна цел е да се препятства възможността служителят, продължавайки да изпълнява задълженията си, да създаде пречки за обективното, всестранно и пълно изясняване на обстоятелствата по образуваното срещу него дисциплинарно производство. За прилагането на процесната мярка законодателят не изисква установяване на всички факти от състава на дисциплинарното нарушение, както и да са събрани всички доказателства за установяване на тези факти, същата се прилага, за да обезпечи обективно провеждане на дисциплинарното производство и да не даде възможност на лицето срещу което е образувано производството да препятства обективното разследване.

Мярката „временно отстраняване от длъжност“ засяга в твърде съществена степен правата и законните интереси на лицето, спрямо което се прилага, но същата не се налага за продължителен период от време. В случая отстраняването от длъжност с настоящата заповед е разпоредено в рамките законовия срок, което означава, че ограничаването на правата на жалбоподателя на основание на дисциплинарното производство не е прекомерно дълго.

Принципът за съразмерност по чл. 6 от АПК е спазен, като засягането на правата и законните интереси на жалбоподателя чрез издаване на заповед за временно отстраняване за 2 месеца е съобразено с целта, за която актът е издаден - да се осигури законосъобразно и

безпристрастно провеждане на дисциплинарното производство. Изложени са мотиви към заповедта в смисъл, че е налице реална възможност за служителя да черпи и използва служебна информация с оглед собствените му полицейски правомощия и контакти с колеги и по този начин присъствието на работното място на М. като началник на 05 РУ при СДВР да пречи на дисциплинарното производство. Приложената мярка не засяга правата на лицето в по-голяма степен от необходимото за осигуряване на законосъобразно приключване на дисциплинарното производство, като краткият срок от два месеца не засяга правото на труд на служителя в по-голяма степен от най-необходимото за целта.

Относно отнемането на служебната карта, личният знак и служебното оръжие. В случаите по чл. 214, ал. 1, т. 1 от ЗМВР, каквато е процесната хипотеза, те се отнемат по силата на чл. 215, ал. 1 от ЗМВР в условието на обвързана компетентност, т. е. нормата е императивна и законът задължава органът, издал заповедта с процесното правно основание, да отнеме и посочените принадлежности на служителя. При наличие на другите хипотези на чл. 214, ал. 1 от ЗМВР, законодателят е указал, че органът следва да прецени необходимостта от такова изземване, т. е. в тези други случаи му е предоставена възможност за преценка и в условието на оперативна самостоятелност да вземе подобно решение. Когато отстраняването се прави на основание чл. 214, ал. 1, т. 1 от ЗМВР, такава преценка не може да се извършва, защото е указано, че изземването се извършва, т. е. това е задължителна последица на извършеното отстраняване.

По изложените съображения жалбата срещу заповедта в частта ѝ по т. 2 е неоснователна и съдът следва да постанови отхвърлянето ѝ. Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2 АПК, Административен съд София-град, III отделение, 1-ви състав.

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалба на П. Й. М., ЕГН: [ЕГН] срещу Заповед № 8121К – 13079/16.12.2025 г. на Министъра на вътрешните работи, в частта по т. 2, с която му е наложено дисциплинарно наказание „временно отстраняване от длъжност“ за срок от 2 (два) месеца и е разпоредено да му бъдат иззети служебна карта, личния знак и служебното оръжие, във връзка с образувано срещу него дисциплинарно производство за извършено дисциплинарно нарушение.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд на Република България в 14-дневен срок от съобщаването му на страните по делото.

СЪДИЯ